
A
000 051 534 6
UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

Petar Vuletić
Josip pravedni

1.000,-

JOSSIP

PRAVEDNI

SLOXEN

PO

D. PETRU VULETICHIU.

U DUBROVNIKU

PO ANTUNU MARTEKINI SLOVOTISCTEGLJU.

1829.

BOGOGLJUBNOMU SCTIOZU.

Izdavajuchi iz nova na svitlos preizvarsno dilo Otza F. T. Babichia, komu je vech odavna obiçaj sadruxivati i prekrasnu piesnizu verhu *Pravednoga Jozipa*; promisliosam da bi ugodno ucinio mnoghim citateglim sad ovu posliednu i ponapose pretisnuchi, da tako ziena ovega dila ne bude zaprieka onim koji nemogusci vele trosciti, xele imati ovo diloze, dostojno saisto biti u rukami sviuh Slavianinah, i radi gniegova ciudnorednoga zilja, i radi liepote piesnisctva, i cistoce jesika — Jeda trud moj bude ugodan rodnome mome miestu, i svom brachi slavianskoga nascega kogliena!

JOSSIP PRAVEDNI

tó jest skazanje kako Sinovi
JAKOVA PATRIARCHE
prodasce Jossipa brata svoga Izmaelichianom,
sloxen u cetiri Pivagna

PIVAGNE PARVO.

Kada stasce u Kanaanu
Patriarka stari Jakov,
U oçevu onòm stanu,
Kìse zvasce stan Ixakov.
Jossipa dozva sina svoga;
Gliubeznivo recçe gnemu:
Pogi sinko u ime Boga
K' bratji tvojoj u Sikemu.
Onde jesu bratia tvoja,
Stadda nasca onde svesu:
Pitaj sinko, jeda koja
Od potribe gnima jesu.
Bratju tvoju ti posdravi,
Kada najpri dojdesc k' gnima,
Paka pozdrav od gljubavi
Po reduchiesc datti svima.
I jesuli brachia zdravi
Sve pomglivo ti izvidi,
I kakvomsu u napravi,
Nascia stadda ti razvidi.

Neka kadse vratisc k' meni,
Budesc umit sva kazati:
Da ja sinko pogliubglieni,
Jur nebudem ti mislitti.
Recçe Jossip, s' dobre voglie
Jachiut' chiako poslusciati
I scto budem mochi boglie,
Na znanechiu svaka dati
Odpravise Jossip tada,
Da poslusca otcza u svemu:
Isctuch brachiu, i gnih stada,
Po svieh stranà ù Sikemu.
Sve pomgnivo hoti obacchi
Dubrave, poglia, i planine,
Nit biliga najde brachi,
Nit ugleda gnih xivine.
Ter xalostan çichia toga
Nastojasce iskat svude:
I mogliasce sveger Boga,
Damu zaludu trud nebude.
Upaziga çovik bludech
Pó pustosci toga mista,
Terse varlo nebogh trudech,
Za çovikom onim prista.
Gdi mladichiu tako hodisc,
Upitaga çovik oni:
Drùga sobom ter nevodisc,
Kate srichia ovdi doni.
Evo igem, recçe, k' bracchi,
Koj ovdi nighdi pasu,
Nemògucìh ja sad nacchi,
Reczmi ako gdi, znasc, dasu.

Nisu, reççe, ovdi oni,
Ne isctijh, nitse trudi,
Neghse odovle ti ukloni,
Jedat boglie scto neprudi.
Alli morèse poch viditi,
Bitchie poscli k' Dotajnu
Jer vegliau dachie iti,
Za napoit moch xivinu;
Çuvsci riçi od çovika,
Poge naglo, gdiga upravi,
Jermu xeglia bi velika
Bratju svoju da pozdravi.
Kada prige k' jednoj stazi,
Na varh jedne ige gore
Na daleko bratju upazi,
Gdi kod jedne stahu gore.
Vidivscijh, k' gnim poteçe
U vessegliu sarcza svoga,
Eno moja bratia, reççe,
Nascasamih ù ime boga.
Ne mligiasce prise statti
Scgnima, dase on pozdravi,
I czeloviim otçęv dati,
Kaxuch biligh od gljubavi.
Sto pri moxe poskakuje
Kako igra k' gnima teççe,
U sarczuse jer raduje
Bratiu videch na daleççe.
Sadchie, reççe, bratja moja
Prama meni iztarcati,
I vesella licza svoja
Meni u ruke hochie dati.

Dragochiejm, recce biti;
Dasam ovde k' gnima dosça,
Svichiemise veseliti,
Jachiu gnima bit raskosca.
Alli oni nisu tako,
Kako on misli, ucinili,
Nego zlobno i opako
Suproch gnemsu besidili.
Jer kakosu jose poznali
Iz daleka bratta svoga,
Tadsu vichie to svechiali,
Daga ubiju nebogoga.
Nenavidost jer prokleta
Sve gnih na zlo poticzasce,
Koja i nas mnokrat smeta,
I potiçe sarcze nasce.
Nemogahu jer podniti,
Daga otacz varh svih gliubi
Protiv gnemu negh sarditi
Svi sckripahu svoim zubi.
Evo, vele, gre sagnavacz,
Ki tomaçi sna razlika,
Kako dachie on vladavacz
Nami biti brez prilika.
Homo gnega mi ubiti,
I takochie on poznati.
Sna stochiemu napraviti;
Terchie nami pak vladati.
I kadaga ubiemo,
U studenacz gnegh varzimo,
Star brez vode kî nagemo,
A nitkomu ne reczimo.

Pakachiemo otczu rechi,
Zvir prigliuta, i nemilla
Tvoga Sina progonechi
Sarditoga jest izilla.
Reçç̧e Ruben, bratjo toga
Zla Jossipu ne çinimo,
Nit u karvi brata svoga
Ruke nasce uloximo.
Negh moremo gnega xiva
U studenacz oboriti,
Nek u gnemu zlo uziva,
I takochie sam umriti.
A to Ruben govorasce,
Xelech gnega slobodit,
I otomu nastojasce,
Za otczuga povratiti.
Doge Jossip u to dobbi,
Dachie brachiu zagarliti,
Ne mislechi o gnih zlobi,
Nitti znasce, sctochie biti.
Totga oni naskocisce,
Kako zviri brex millosti,
I ugn ruke uloxisce,
Govorechi mnoghe psosti.
On darxasce, dase sciale,
Ter sve smihom podnosasce,
Natle pusti, daga obale,
Jere zluse ne nadasce.
Dalli kadda jur svukosce
I sckripnusce nad gnim zubi
I haglinemu odvargosce,
Tadse nebogh vas izgubi.

Onda pozna, da dojsto
 Od smartimu nastojahu,
 I da tamno, i necisto
 Suproch gnemu promiscegliahu.
U studenacz gnim vargosce,
 Nehtiscega tot ubiti,
 Blagovati pak sidosce,
 I od gnemu besiditi.
Svi vesello blagovahu,
 Kako dasu zadobili,
 A mislochie ne imahu,
 Nit na bratta gnimse smili.
Blagujuchi nazirahu
 Na daleko gljude nike
 Na kamelim gdi gognahu
 Targovine gnih razlike.
Na noghese svi ustasce
 Neznadihu gliude odkudsu
 Niki od gnih pak poznasce
 Izmaelichiani oni dasu,
Kî od zemglie Galaada
 U Egipat putovaju,
 Priko onih ter livada
 Prema gnimse obrachiaju.
Recce tada Juda brachi,
 Mi Jossipa gnim prodajmo,
 Nit moremo boglie nachi
 Targovczemga ovim dajmo.
Jere daga ubiemo,
 To sctochienam napruditi,
 A da pinez zagn primemo,
 Bogliechienam sctogod biti.

Na te rici svi pristasce;
  Daga gljudem onim dadu,
  Kod studencza ù kom stasce,
  Potekosce daga izvadu.
Kadga jur iztegosce,
  Scgnim na putu jednom staju,
  Cim targovczi ti projdosce,
  Ke pomgnivo izçekaju.
Tuxan Jossip dighnu occi
  Bratiu svoju za molliti,
  Suzamise vas omoci,
  Pak gnim poçe govoriti.
Ajmeh bratio moja draga,
  Scto od mene to cinite,
  Da ovako mene naga
  Kako suxgna sad darseite.
Vi nejmate radi çessa
  Takse name rasarditi,
  Svidocite vi Nebessa,
  I cinteme oprostiti.
Akolivas kada koga
  Jesam bratio ùvridio,
  Prostitemi zarad Boga,
  Koi nasje svih stvorio.
Majke bratjo ja ne imam,
  Tkâbi mene pomilova,
  Negh sam vas, od kih primam
  Nepristojna dilla ova.
Gdije gliubav, brachio, gdije,
  Meù brachiom vasda ka je,
  Brat za brata gdi svakije
  Sarcze, i glavu svoju daje.

Milosardje od vas prossim,
  Prostitemi ah prostite,
  I na xalost koju nossim
  U mom sarczu, sad pozrite.
Ako zame nemarite,
  Ni za tuxne molbe moje
  Na otczase obazrite,
  Koi sam doma ostaoje:
Evochieme sad çecati,
  Dachiu doma jurve priti,
  I po putih on gledati,
  Odklechieme moch viditi.
Jer kadame k' vam odpravi,
  Tadmi velle zapovidi,
  Vid', jesuli brachia zdravi,
  Termi barzo dopovidi.
Brinuchiese on ò meni,
  Gdime dosle doma nebi:
  Rechie, sinko moj gljubglieni,
  Sctose zgodi danas tebi.
Da kad çuje, da nikada
  Nechie mene vech viditi,
  Od xalosti, i od jada
  Nechie mochse utisciti.
Smilujtese radi gnega,
  Da od suzą ne poginine,
  Jere tuga skonçachiega
  U posctegne jur sidine,
Doklen Jossip gnih mogliasce,
  Tu targovczi svi prispisce,
  Gnimga bratja sva prodasce,
  I obagnse pogodisce,

Za dvadeset srebargnaka
  Bratta svoga gnim prodasce;
  Od kih pinez oni paka
  Svoj svakomu dio. dasce,
Pakse brachia oddilisce,
  I pojdosce gdisu stada,
  Ond' kozlichi a uhitisce,
  I ubisce brez neskladа;
Haglinumu omazasce
  Vruchiom karvgliu od xivine
  Terju k' otezu pak poslasce,
  Da pokriju gnih krivine;
Kotczu sukgnu kad prinisce,
  Rekoscemu, etto gledaj,
  Zviri Jossipa, kak, razdrisce,
  Gnega k' stanu vech neçekaj.
Evo sukgna şva od karvi,
  U pustigni najdosmoje,
  Gdi xivine megiu dirvi,
  Prem nemille tute stoje.
Kako sukgnu Jakov nazdri,
  Pozna daje Jossipova,
  Svê hagline tuxan razdri
  Sukgna, reççe, jest gnegova.
Tad uzdighnu knebbu oççi
  Sklopiv ruke pod kolina,
  Vas suzzami obraz smoçi,
  Pocce draga plakat sina,
Ajmeh sinko moj Jossipe,
  Sctomen' zviri ne razdrisce,
  Alli morske strascne ribe
  Sarcze moje ne izisce!

Sctome voda ni odnila,
Sctome mugna ne opali;
Od gromova sctome sila
Niz brigove ne obali,
Sctome pri smart ne umori,
Neghte k' brachi ja odpravih,
Sctose ricma ne zatvori,
Pri neghtise onda javih.
Zvir sardita, sinko milli,
Na putute jest skocila,
Od tebeme joh odili,
A tebeje umorila.
U sve vrime moiih danà
Ja veseo nechiu biti,
Jerse sareza moga ranna
Nechie u vik ozdraviti.
Varhu svîbte sinko gliubih
Najdraxisi meni bio,
A sad stobom sve izgubih.
Jersam tebe izgubio.
Tim ditichia odvedosce
Ti targovczi kako robba,
I hodechi scgnîm pojdosce
Materina priko groba.
Gdi Rakela gnega mati,
Ukopana pocivasce,
Nad' gnom Jossip sta placati,
I placuchi vapiasce:
Milostiva Majko moja,
Sctose zgodi, dabi znala,
U tebise dusca tvoja
Za ças nebi uzdarxala.

Za pineze jer prodásce
  Mene bratja brez uzroka,
  I targovczem ovim dasce,
  Bogh damije za svidoka,
Da ti majko budesc xiva,
  Po svitubi ti hodiła,
  Kako majka gljubezniva
  Poglia i gore tibi obila.
Samu sebe, i sva ostala
  Sctobi mogla nakupiti,
  Rad menebi ti prodala,
  Dame moxesc odkupiti,
Jere evo mene vode
  U suxanstvo sina tvoga,
  I po svitu samnon hode,
  Nepoznajuch ja nikoga.
Jossip tuxan tad plakasce,
  A targovczi gnega slisce,
  I lipoga upitasce,
  Uzrok placca tkoj bisce.
A' on recce, da Rakela,
  Mat' gnegova ond' lexasce,
  I dasuse ù gnem smela
  Sva chiuchienja, da cujasce.
Paka gnega upitasce:
  Koj gljudi ono bihu,
  Koi tebe nam prodasce,
  'Kuli sarxbu na te imihu.
A' on récce, da gnegova
  Brachia svesu ono bili,
  Kojsusc od Jakova
  Patriarke porodili.

Da zastosu (upitasce)
   Oni tebe nam prodali,
   I za mallo pinez dasce,
   Nisu uzrok toga imali.
A' on recce cich gljubavi,
   Kûmi otacz moj nosasce,
   Hagliü lipü na me stavi,
   Terme cesto dragovasce,
Kad vidisce brachia ina,
   Dame otacz gliubi tako,
   Nenavidit brez nacina
   Pocesceme svakojakò,
Paka jednom za ovime,
   Ja spech, obnoch scgnasçemise,
   Daje od xetve dosclo vrime,
   I nà xetvu svak spravise.
Ter dà i ja s' bratjom nasce
   Idoh pomoch xitto xeti,
   I scto koi naxignasce,
   Vexuch svoje rukoveti.
Snopi moj ter dvighnuti
   Da upravno uzgor stahu,
   A' gnihovi zdol prighnuti,
   Snopu momse svi klagnahu.
Pakamise opet sgniasce
   Suncze, i Misecz dase meni,
   S' jedanadest zvisd' klagnasce
   Stech prid namnon penixeni.
Ja ditigne slidech chiudi,
   Kadse sutra dan rasvanu,
   Terse otacz nasc probudi,
   Cinech dase svi ustanu.

Totim pravih sve sne moje,
Pò ditinskom obiçaju,
Koi otczu misli svoje,
Majczi, i brachi sve pravgliaju.
Kad·od mene çusce ova,
Meù sobom zgledascese,
A' i licza sva gnihova
Blidom maschiù pokriscese,
Zavapisce suproch meni,
Pak rekosse, sctochie rechi
Tvoj ludi sni maneni,
Alli mislisc bit nas vechi;
Alli mislisc, dachietise
Otacz jurve ù starosti
I mi bratja klagnatise,
Ponisceni tvoj millosti?
Pak prid otczem od nikoga
Griha, jednom gnih osvadih,
Ter josc vechie cichia toga
Sasvimese scgnimi svadih.
Posli samnom vech nikada
Nisu mirno govorili,
Ni ù obraz moj od tada
Oeci svoje upravili,
Dalli otacz stari Jakov
Mene varhu svih gljubgliasce,
I ovoje uzrok takov,
Zà kî mene vam prodasce,
I recceim, joscsu bili
Odlucili mene ubitti;
Dase Juda brat nesmili
To htijahu izvarscitti.

Kad tò gliudi oni çasce,
Cudno ostasce zaçudjeni,
Nizdo glave svi prighnusce
Kaxechise prismechieni.
Pocescega pak tisciti,
Nù mladichiu plaç ostavi,
Boghchie tebe uzvisciti,
I postavit josc ù slavi,
Imabise veseliti
Das propastnoj brachi ubigà
Jerebite moxe biti
Poraz gnihov josc dostiga.
Vazdabite progonilli,
Svebi bio ù neskladdu,
Napokombi pakte ubilli
U gnih zlobi, i ù jaddu;
A sadachiese, moxe bitti,
Mir obilni uxivati,
Gditte nechie progonitti,
Negochiette milovati,
Otaczbote tvoj uzdighnu,
U dobrotti, i tihosti,
Nà dobrote chiudi prighnu,
Bitchiesc svakim ù millosti.
Tad Jossipa svi tisciahu,
Daga kako dobrovoglie,
Napridkujuch segnim hodjahu
U Egipsko pichno peglie.
Kad k' Egiptu vech doprisce.
Hdisu mista od prodaje,
Targovine on prostrisce,
Na obire svakom daje.

Tutse gljudi sakupiscse
Od Egipske sve darxave.
Stvari svake nakupiscse
Plemenite, i ghisdave.
Tut nevoglni Jossip stasca
Ponixeno gledajuchi,
Tkose obagn pogajasce,
Svoju czinu čekajuchi.
Nikoliko projde vrime,
Poglaviza plemeniti,
Kom Putifar bisce ime,
Dojde sctogod za kupiti.
On Jossipa ù gnih kupi,
Cich liposti, ku imasce,
I puk, kise onde skupi,
Lipost 'gnega razgledasce.
Mnoghe xene iz daleka
Dohodjahu vidit gnega,
Jer videchga, svakbi reka,
Daga nà svit ni lipscega.
U obrazu Jossipovù
Isvarsnaje lipost bila:
I ù kipu nì gnegovù
Betexnase stvar vidila.
Razum, slatkost ù besidi,
U gledanju ponixenje,
Svakase ù gnem kripost vidi,
Neizreceno josc posctenje,
Tuj gospodar gnimse dici,
Prid gospodu gnega izvodi,
Svak gnegove slisca riçi,
Kripost ù gnim jer nahodi

Gospodarga pak ispiti
Od plemena koga bisce,
I od koje strane svita
I ki zakon on imisce:
A on reçce, sve kakoje,
Od Abrama da izhodi,
I ù kojem mistu stoje
Gdimuse Otacz xiv nahodi.
Darxascega za podloxna,
Dà chiud vidi, kaje ù gnemu,
Kad gnegovu narav pozna,
Tadmu slobod dà ù svemu
U rukemu svaka poda,
I da kuchiom joscter vlada
Obitili sve vojvoda,
Uçiniga daje tada.
I sctogodir on ucini,
Daje dobro ucinio,
I da nije nitkor ini,
Tkobi gnemu prividio.

PIVANJE DRUGO.

Jossip svaka uzdarxase
Gospodaru svomu virno,
I ù pomgniu postavgliase,
Damu svaka budu smirno.
Sve gnegove stvari bihu
U napridku, u koristi,
Brez pristanka ter restihu;
Gospodarse çudi isti.

Bogh moguchi prigledasce
Na sve stvari Jossipove,
On i Bogu dragh biasce,
Pravednosti rad gnegove,
A Putifar tad imasce
Xenu svoju plemenitu,
Koja xena xegliu imasce
Varh Jossipa oghgnevitu.
Na mladichia pogledasce,
U' necisto poxelinje,
I sve udigl nastojasce,
Da ispuni sve hotinje.
Vidiascega uzorita
Neizrecenoj ù lipòsti,
I u karvi plemenita,
U ghizdavoj josc mladosti.
I prigodu sve izkasce,
Da mladichia obnecisti,
I ò tomu nastojasce
Kako zascla vanka svisti.
Dogodise jednom sama
Da ù kuchi osta scgnime,
Naskociga tad brez srama
Tò prigodno videch vrime.
Uhitiga zà kagliczu,
Pritexuchga mochno k' sebi,
Daga uteghne ù loxnizu,
Da vidjeni kako nebi,
Cisti mladich nehti ná tò
Nikakore da pristane,
Zasramivse obilato
Izmicuchse na sve strane.

Alli xena sve to barxe
   Gnega k' sebi pritezascé,
   Hagliù k' sebe on odvarxe ;
   Za kojuga potezasce.
Ostavmese (recce) xeno,
   Bogh moguchi jerte gleda,
   Kom ni niscta sakriveno
   Vas svit ovi prid gnim preda.
Kako hochiesc da ja xeno
   Gospodaru dobrom momu
   Tak' ucinim neposcteno
   U necistom dillo tomu.
Jere tvoj mux gospodarstvo
   Dà ù ruke meni svako;
   Nije pravo, dà neharstvo
   Jà odvratim gnemu tako.
Izmaknuse gnoj pobixe
   Uklonivse ù tà dobbe,
   Bogu ruke svoje dixe,
   Kiga ucuva od te zlobe.
Videch xena, daje tako
   Od mladichia pogardjena,
   Poce mislit svakojako,
   Dà ostane osvechiena.
Porugana vele osta,
   Doma muxa pricekasce
   A ghnivajoj bisce dosta
   Sctochie rechi izmiscgliasce.
Kad Putifar doma pride,
   Najbarxese skoci xena
   Prema gnemu naglo ide,
   Sva od ghniva rasarcena!

Evo, reçce, Putifare
  Suxgni tvoj scto diluju,
  Tijh çinisc gospodare,
  Vid kakote çasno sctuju.
Eno Jossip tvoj gljubglieni,
  Kiti jöschie sazla biti
  Posiglienje hitia meni
  Népscteno uciniti.
Neka znadesc, daje tako,
  Hagliamuje evo ostala,
  Kù ostavi, na opako,
  Kadsanmuse otimala.
Kadje ovo razumio,
  Putifarje sve virova,
  I varlöse rasardio
  Na tà dilla Jossipova.
Tad Putifar nagnse sunu,
  U tamniczu gnega stavi,
  Paka Kraglju Faraunu
  Vas potanko uzrok pravi.
U tamniczi Jossip stasce,
  A uzroka neimajuch
  Utarpglieno, podnosasce,
  Sve na Boga naslognajuch.
Kragl Faraun ù tò dobba
  Dva od svoih sluxbenika
  U tamniczu stavi obba,
  Buduch na gnih tuxba nika,
U onomiih stavi mistu,
  U kom Jossip tuxan stasce;
  U tamniczu onu istu
  Scgnima skupa tugovasce.

U gljubavi po sve vrime
Uz Jossipa jesu bili,
I ù skladu svakom scgnime
Vrime jesu provodili,
Bihu ovi slughe dosti
Faraun Kragliu milli,
Dokle snike gnih tamnosti
Nebihuse omrazilli,
Od gnih jedan jer biasce,
Koj Kraglju plemenito
Kruh na stolu pripravgliasce,
Od ostalih razlicito.
Drughi bisce, ki zlatime
Sudom Kraglju pit davasce,
I Kragljevoj vogli s' time
Ugoditi nastojasce.
U tamniczi ovi stahu,
I Jossipom u poredi
Sve udiglje ter çekahu,
Kichie od gnih biti redi.
Nikoliko projde dana,
Jedno jutro zbudiscese,
Razgovarat i za rana
Meu sobom pocescese.
Jossip riçmi veselima,
Svoje stvari izustiva,
A oni dva s' uzdasima
Kazakuse puni ghniva.
Kad ona dva govorahu,
Sarcze u gnih sve darhtasce,
Kako dasu u kom strahu,
A Jossipse tom' çudasce.

Jer običaj ne imahu
Scgnim zlovoglno govoriti;
A tadase kazivahu
Misli nike zle imiti.
Napokojnik Jossip pita.
Druxbenizi moi mili
Koj samnom svega lita
U ovomste mistu bili?
Nijsam joschie vas vidio
Tako tuxne, i smetene,
Kojvas uzroh jest smutio,
Nu netajte tò od mene.
Reçce oni, koj vina
Bisce Kraglju nighda dava,
Znaj Jossipe koja tmina
Sarcze moje sad skonçava.
U nochiascgnem spagnu momu
Jesam nike sne vidio,
I brinemse sve otomu,
Tkobimijh stomacio.
Reçce Jossip, meni pravi,
Kakovisu ti sni bili,
Alli ù spanju, alli ù javi,
Koisute pristràscili.
Jere s' Boxjom ja pomochiu,
Lasnochiuse domisliti,
Ter stomacit tebi hochiu,
Sctose hochie dogoditi.
A on reçce; jà istino
Uz Kragljasam nighda bio,
Jà na stolu sluxah vino,
Kadabise Kragl napio.

Zato nochias ù sladkomu
  Spanju, kada opocivah
  Pó nacinu naravkomu,
  Mir pokojni kad uxìvah.
Lexech tako ja nicicze
  Vidjah lozu od tri lita,
  Iz koe loze tri mladicze
  Ishodiahu pune czvita.
Czvitje, pokle bi oczvallo,
  Ucinise grosdje milo,
  Kù restuchi pak pò mallo,
  Bi na svoje vrime zrilo.
Od onoga grosdja vino
  Izaximah ù sud zlati,
  Ter prid Kraglja nosah smino,
  I pocehmu pit davati.
Pocçe Jossip govoriti,
  Nù, moj brate, sliscaj mene,
  Jachiut stvari otvoriti
  Kesu ù snu zatvorene.
Zlamenuju tri mladicze,
  Ke iz loze vidi resti,
  Da do tri dni iz tamnicze
  Çinitchiete, Kragl izvesti.
I cinitchie, da prid gnime
  Opet budesc, kako pria,
  I sluxichiesc po sve vrime
  Vino, kò Kragl bude pia,
Zato kada iz nevoglie
  U razkosciah budesc stati,
  Prid Kragljevo ter pristoglie
  Budesc dobra uxivati.

Spomenise tad od mene,
Koj podnossim prav nevoglie;
Jere sarcze moje vene,
Dabih nasca misto boglie
Faraunu napomeni,
Kakosume doma ukrali,
I pravedna (turnu meni)
U ovùsu jamu słali.
Buduch oni drughi sluga
Od Jossipa razumio,
Da potanko svoga druga
Sve sni bisce stomacio.
Poçççe i on govoriti,
O Jossipe, brate mili,
Htij i meni stomaciti,
Kesumise stvari snili.
Jasam, reko ò Jossipe,
Prid Kragljevim stolom bio,
I kruh, kije od potribe
Gnemusanga ja misio.
Zato nochias, kako ù javi
Cignascese ù snu momu,
Da kroscgnicze tri na glavi
Muke nosciah pune k' domu.
Iż najgorgne ter kroscgnicze,
U koj krusi lipi bihu,
Dohodjahu nike pticze,
Kruhe one ter jdihu.
Reçççe Jossip, nut, moj brate,
Ja znam sve tò, sctochie biti,
Sctose otart ima òbate,
I natchiese razvarsciti.

Zlamenuju tri kroscgnicze,
  Da do tri dni ù istinu
  Hochiesc vanka iz tamnicze
  Bit izveden na svitlinu.
I hochiete Kragl sarditi
  Stavit na krix, date strati,
  I pticzechie dohoditi,
  I tvoe meso razdirati.
Na kon tri dni tom toga,
  Kragl Faraun svetkovasce,
  Porodjenja blagdan svoga,
  I s' Gospodom blagovasce.
Svi za stolom josc sidjahu,
  Kad ù pamet Kraglju pride,
  Da dvi slughe joscter stahu
  Zatvoreni meù zide.
Zapovidi Kragl, da idu
  Izvestjh iz tamnicze,
  I udiglie neka pridu
  Prid çestito gnega licze.
Dovedeni kad prid gnime
  U poredi oba stahu,
  I s' oçima snixenime
  Osud Kragljev izçekahu.
Kragl osudu tù odredi,
  Dase kruhar udigl strati,
  I na krixu cichia zledi
  Xivot ima svoj skonçati.
A prostivsci grih drugomu,
  Na milostga svoju prija
  I opeta Kraglju svomu
  Sluxi vino kako i pria.

I kakojm Jossip reçe,
Izpunise sve onako,
Na dobrose jednom stecçe;
A drugomu na opako.
U istinu srichian sluga,
Komje zlobe Kragl prostia,
Izbavivga od svjh tuga,
U kih bisce malo pria.
Srichian sluga jere dobra
Polak Kraglia uxivasce,
I Kragl gnega bisce obra
Od najdraxj, ke imasce
Srichian sluga, dal neharan
Od svakoga zvatse ima,
Dostojanje bit pokaran,
I pogardien meù svima.
Priporuke jer potlaci,
Skimga Jossip onda moli,
Kadmu srichne snè stomaçi
U tamniczi stojech doli.
Nehti, i prem daje moga,
Oko Kraglja daga isprosi,
Negh zapusti pravednoga,
Trud tamnicze dâ podnosi.
Dva godiscta pò ovomu
Kragl Faraun Kragl çestiti
Vidi stvari ù snu svomu,
Ke nemore razumiti.
Zato smeten porad toga
Poçç velle tuxan biti,
Mislech, dabì nasca koga;
Kojchie te sne stomaciti,

Sve pokupi razumnike,
I mudarczc ù polaçu,
I zakona naucnike,
Damu te sne istomaciu,
Svak gnih Kraglju tomaĉiasce,
Po razumu razlikomu,
Sto mudrie tko mogasce,
Za ugodit Kraglin svomu.
Tomacienja prem da mnoga
Razumniczi isvedosce,
Dalli sarczé Kraglja svoga
Upokoit nemogosce
Bi prigoda ova lipa,
Da neharni sluga oni
Spomenise od Jossipa
Rici ovake Kraglju doni.
Faraunu, krunno slavna,
Stvarchie draga tebi biti,
Kase zgodi meni odavna,
Sadachiuti sva praviti.
Ja bih nascast ù krivini,
Dva godiscta jurchie biti,
I tvojame millost cini
U tamniczu postaviti.
Onde srichiom namirise
Xudio mladich lipa obraza,
Koi k' meni pridruxise,
I mnoghemi stvari skaza.
Tako jednom i menise
Nikakove stvari snisce,
I kad jutrom probudise,
Svemu pravih kako bisce.

I reccemi, dachiu opet
U millosti tvojoj biti,
A drugomu dachie propet
Bit na krixu i umriti.
Sctonam recce, svese sgodi,
A drughcie niscta nebi:
I ondese josc nahodi,
Cinga Kraglju privest k' sebi.
Kadje tò Kragl razumia,
Sluxbenikom zapovidi,
Iz tamnicze da Xudia
Pridagn vodè, daga vidi,
Sluxbenizi potekosce,
Iz tamnicze dase izvodi,
Tutmu vlase ostrigosce,
I umiscega svega ù vodi.
Tu svukosce scgnega hagliu,
A drugumu obukosce,
Narescena tako Kraglju
U posctenju privedosce.
Vidivsciga Kragl, czelova
Na pristoglju svom sidechi',
I lipoga pomillova,
Ovakomu govorechi,
Nu moj draghi, brez svakoga
Straha, meni sada pravi,
Stvari skrovne od sna moga,
I od misli mene izbavi.
Ovakose meni sgniasce,
Da kod Nila, slavne rike,
Sedam tustih krava stasce,
Koj tustini ni prilike.

Pritilina bi tolika,
Ku xivine te imahu,
Od tustila da velika
Jedva sobom pomiczahu.
Sedam krava pak marskavih
Iz hodiahu vanka rike,
Tako mlednih, i argjavih
U Egiptu nebi ù vike.
Ke od glada jedva uzgora
Svoje kipe uzdarxaju,
Od nevoglie, i prikorà
Globimase scebeehaju.
Nasarnuse pak marscave
Na tle tuste oborisce,
I zelene jak' bus trave
Do marveiih sve proxdrisce.
Po snu ovom, vidih drughi,
Sedam klasih rodna xita
Ki napràvni, jedri, dughi
Jedna lipscia stvar od svita.
Drugu sedam klasih stasce
Tasctih, praznih, i brez zarni
Klasi prazni poguczasce
Klase pune tja do starni,
Kragl dospivsci govoriti,
Recce Jossip gnemu ovako,
Kragliu slavni, i cestiti,
Kogje ime velle jako.
Sedam punih klasih xita,
I pritilih sedam krava,
Svakomuje stvar skrovita,
A menise znati dava.

Tochie rechi da sebicze
Sedam godisct, kichie priti.
Hochie obilnost od psenicze
I od svake hrane biti.
Obilnosti kachie dochi,
Nighdar imoje tvoj Egipat,
Mista gljudi nechie mochi
Najti, gdichie xitto sipat.
Sedam praznih klasih xita.
I marscave one krave,
Zlamenuju gladna lita,
Kachie obastrit sve darxave.
Za godisctim obilnosti
Sedam godisct varla glada,
Naskocitchie u naglosti
Narod koi bude tada
Gladchie ovi tolik biti,
Kichie tarpit ona lita,
Dachiemuse nahoditi
Uspomena vikovita.
Zato Kraglju sadje vrime,
Cinsu lita obilnosti,
Da srazumom ti tvojme
Najdesc muska od vridnosti.
Kojchie pojti na sve strane
Od Egipta Kragljevine,
Pripravgliati svake hrane,
Da puk gladom ne poghine.
Kragl, i segnime koj side
Prismechieni svi ostasce,
Kada vridne te beside
Od Jossipa posluscasce.

Zato Kraglmu reçce ovako,
Sliscaj sinko moj gljubglieni,
Tkochie biti mudar tako,
I duh imat Boxanstveni?
Ja nad tobom nebih moga
Mudriegá nach çovika,
Kojbi zdravgliu puka moga
Potribnoga nascao lika.
Jere tebi Bogh ukaza
U napridak sctochie biti,
Milost moga ti obraza
U vik nechiésc izgubiti.
Evo tebe uzviscujem
U çestitoj mojoj bisci,
I s' odlukom narediujem,
Dame nitkor nije blixi.
Na riç jednu usta tvoiih
Dase vas puk prighnut ima,
Podloxnikom od svi moiih,
Gospodinsi nada svima.
U Kragljestvu jurve momu
Nitkor nije tebe vechi,
Nego ja sam prislavnomu
Na pristolju mom sidechi.
Naregjujem tebe sada
Varh Egipske pokraine;
Od istoka do zapada
Poglaviczom nad sve ine.
Kragl svoj parsten sparsta svuçe:
I Jossipu gnega dade;
U slavnega svitte obuçe
Zlatan Verugh na vrat klade.

Cini gnega paka sisti
U zlachiene svê kocije,
I da dvornik po svih misti.
Prid gnim teçe, i vapije,
Daje Jossip starescina,
I Gospodin od oblasti,
I na svoja svak kolina
Da prid gnime ima pasti.
Joscse zakle Kragl prid svima
Da po ime moje rodno,
Ni nogomse maknut nima,
Ako Jossipu nije ugodno.
Kráglmu i ime drugo stavi,
Od Jossipa u Faneka,
To shranitegl svita pravi,
U jezikbi nasc izreka.

PIVANJE TRECHIE.

Od trideset godisct bisce
Jossip mladich dobro ime,
Kada ova zgodiscese
U Egiptu ono vrime.
Dà Faraun gnemu xenu
Od plemena Gospodskoga,
Lipu, dobru i poscțenu,
Od zakona Egiptskoga,
Od kojese paka scgnime
Dva ditichia porodisce,
Efraime jednom ime,
A Manascesc drughi bisce.

A godischia obilnosti
U Egiptu jur prispisce,
Xitne hrane svake dosti
I ubozim odvech bisce.
Jer obilnost bi tolika,
Da ni pisak kije uzmore
Najmagnajoj ni prilika
Nitse izrech vechie more.
Mista gliudi neimaju:
Gdichie xito usipati,
Na guvnihga ostavgliaju,
Da svak uzme à neplati
Zato Jossip obliczasce
Grade, sella, i krajne,
Kuchie, i jame nasipasce
Xitta, i svake hrane ine.
I pripravi svega dosti
Za godiscta, kachie priti,
Kad puk gladan pun xalosti,
Nebudese moch hraniti.
I ne samo, da sahrani
Egiptskom puku hrane,
Da joscterbi bili uzdani,
Dvostruk dase puk sastane.
Sedam godisct kad mimojde,
Glad xestoki tad navali,
I nevoglno vrime dojde,
Dase bihu svi skonçiali,
I ne samo nesta xita
Po Egipta okolisci,
Dalli po svih stranam svita,
Glad pritisnu velle visci.

Zemglia plodit vech nemore,
Kruha nesta po svîh misti,
Puk navali Kragliu ù dvore
Da dobavi sctochie jisti.
Svîh od sebe Kragl odvrati
Poslavscijh ù Jossipa,
Onvam (reççe) hochie dati,
Sctogod bude kom potriba.
Sahragnene sve xitnize,
Jossip puku tad otvóri,
Pune xita, i psenicze,
Dase gladom ne umori.
Gliudi hranu kupovaju,
A glad vechi sve restiasce,
A jer pinez vech nimaju,
Çichia glada sve prodasce.
Prodadosce lipe żgrade,
I sve sctogod bi u xupi,
Gnive, vartle, i livadę,
Jossip ù gnih sve zakupi.
Tako, da ni vech ostallo
U Egiptu niçijega,
Scto ù Kraglia nije upallo
Navlastito zemglię od tega.
Zato Jossip hti skupiti
Xupu, i puke sve kollike,
I poccijm govoriti
Ovakove rici nike.
Posluscajte moj puczi
Koj Egipat pribivate,
Da u vascoj vechie ruczi
Niçesare nejmate.

Sve prodaste radi glada,
U Kragljaje sve upalli,
Cinchietèse hranit sada,
Kadvam nîscta nije ostallo.
Evo jorvam vrachiam svaka,
Kuchie zemglie do xivinè,
Davatchiete Kragliu paka
Peti dio sve litine.
Do danasje tako ostallo,
Petu Kragliu da pridaju,
Alli vejle, alli mallo
Da basctinah nedadjaju.
A Jossipa svi narodi
Od Egipta, Otczem zvasce,
Govorechmu, ti nas rodi,
Tisi svako dobro nasce.
Shraniteglsi ti nasc pravi,
Svi prid gnime pokliczaju
Svi plakahu od gljubavi;
Kadgodirga gdi vidiahu
Dohodjau gljudi od svude
U Egipat çichia hrane,
Prodavahu svoju trude,
Dase kako glada obrane.
Doscao bisce glad ovakov
Tjah do zemglie od Kanana,
Gdi Jossipov otacz Jakov
Stasce, i obitil posctovana.
Onde bratja Jossipova
Svojm Otczem gladovaju,
Jere kruha nikakova
U svomju stanu neimaju.

Zato Otacz Jakov stari
Dozva k' sebi sine svoje
I potribne svoje stvari,
Ovakoim rekaoje.
Moj sinczi, dobro znate,
Daje kruha vech nestalo,
Niti kupit gdi imate,
Sctobi nami tribovalo
Eto çovik glas donese,
U Egiptu daje xita;
Zato sinczi spravitese,
Pojte u one strane svita.
Poslenike pripravite,
Vrichie, brascno, i pinezi
I na putse odpravite
Moj sinczi, i vitezi.
Kako staracz gnim naredi,
Tako oni obsluxisce,
Deset bratje ù poredi
K' Egiptuse uputisce.
Osta Otacz s' jednim samim,
Kije mlagij od svih bio,
Komu ime bì Beniamim;
Ovi otczu bisce mio.
Ovi s' otczem osta ù kuchi,
Kad po hranu bratja igjosce,
Ovi nebi scgnimi ù smuchi,
Kad Jossipa prodadosce.
A Beniamin sami bisce
Brat Jossipu s' obbe strane,
Jerse obba porodisce
Od Rakele odabrane.

A po otezu brachia ostala,
Jer cetiri majke bisce,
Lia, Rakel, Zelfa, Bala,
Kê sinove te rodisce.
Ono deset, kî idosce
U Egipat cichia hrane,
Bihu ulizli ù pustosce,
S'onu strannu od Jordane.
A kad doscli jur biaju
U Egipsku onu xupu,
I pomgnivo iziskaju,
Jeda gdigod xita kupu.
Kad napokon ulizosce.
Gdise xita odsipaju,
Sude svoje prinesosce,
Da odaspu, gnim pitaju,
Tadim dasce odgovore,
Xittavamse nechie dati,
Neposcavsci pri ù dvore,
Gospodina vi pitati.
Razumivsci rici ove,
Svi zajedno otidosce,
I ù dvore Jossipove
Ponixeno ulizosce.
Buduch doscli prid Jossipa,
Do zemgliese poklonisce:
Svakmu skinu svû prighiba
Nit znadiju, tko on bisce.
A gnih Jossip kako vidi,
Udigl pozna bratiu svoju,
Sarditojm zapovidi,
Da na noghe uzgor stoju.

Poçescemu govoriti,
Gospodine, slavni Bane,
Hochiesclinam dopustiti,
Da uzmemo mallo hrane.
Odgovara on nedade,
Neghìm biligh rukom daje
Sĉto govore, da neznade,
Jer da jezik nepoznaje.
A to navlasc on kazasce,
Gnim dajuchi razumiti,
Prem da dobro umiasce
Tim jezikom govoriti.
Dovedosce tomacnika,
Da te rici istomaci,
Xudijskoga ki jezika
Pribivasce u polaci.
Upitaih Jossip tada,
Akochiete pojti zdràvo,
Od kogaste doscli grada,
Povijtemi svaka pravo.
Rekoscemu: tvoje slughe
Gospodine vazda bismo,
Ki cich glada, pute dughe
Do Egipta ųcinismo
Doscli jesmo kupit xita,
Tja od zemglie od Kanana
Ondije kuchia osobita
Otczu nascem odabrana.
Jednogasmo otcza sini,
I svi deset jesmo brachia,
Nighda bismo u tu stini,
A sadnamse gladom vrachia:

Recçe Jossip, sad poznajem,
Daste dilla vi necista
I s' vuklenim postupajem
Uhoditi ova mista,
Uhodeste, tose znade,
Ovd poslani od nikoga,
Da vidite ove grade,
Kakobih vazet moga.
I' evose kunem vami,
Da po zdravglic moga Kraglja
Tascimchiese sve glavami,
Zaplatiti kako vaglia.
Jer prilicno ni k' istini
Scto vi meni kazujete;
Jednoga ocza daste sini,
Neghste uhode vi proklete
Rekoscemu, nemoj tako,
Gospodine svi molimo,
Neghsmo slughe tvê svakako,
I od sada bit xelimo.
Misli nasce nisu ine,
Neghse xitta dobaviti,
Ricisu ovo sve istine,
Koje çujesc govoriti.
A' setotise cini trudno,
Dasmo bratja svi koliczi.
I joscnasje (budi prodno)
Kismo tvoj sluxbenizi.
Bratje nascc bi dvanajest,
Kise nasvit porodismo,
A' sadnasie jedanaest,
Er jednoga izgubismo.

A jedanje osta doma,
Jerie mlado josç ditigne,
Oblicjaje josc pitoma,
Na ludostse jose prighigne.
Reççe Jossip, ja nemogu,
Nit virovat drugo imam,
Po svakomu negh zazlogu
Za uhode vas uzimam.
Nit odovle vi idćte,
Çim sve rici, keste rekli,
Ňa istinu ne svedete,
Vech dabiste kako utekli.
Navlastito stomi dite,
Da josc brata doma imate,
Ki buduchi mlado dite
U kuchiga ostavgliate.
Zatovascse jedan spravi,
Da po toga brata grede,
Scto primoxe, da to opravi,
I k' meniga da privede.
A ostali svi koliczi,
Da çekate, cin on pride,
Povezani u tamniczi,
Dase istine vasce vide.
Oni tuxni, i smeteni
Zgledajuse, to sliscechi,
I od straha svi studeni,
Ńeznadihu, sctochie rechi.
Vech on segnima ne govori,
Prama gnimse sardit kaxe.
U tamniczu svih zatvori,
I nad gnima stavi straxe.

Nakon tri dni vankaih vodi,
 Govorechjm, scto mislite.
 Doma jedan ter nehodi,
 Alli xivit nemarite?
A jerese bojm Boga,
 Pojte xitta odaspite,
 Brez cekanja ter svakoga,
 K' domu vascem odtidite.
Jedanvaschie ostat samo,
 U tamniczi, cekajuchi,
 Cin doveden bude ovamo
 Brat najmlagi kije u kuchi.
Kad doveden bude kmeni,
 Tadchiu dochi u poznanje
 Da nemate cin himbeni,
 Ni nijedno pomakanje.
Odtidosce puni jada
 Odsipati jurve hranu,
 Molech Boga, dabi kada
 Doveoih k' svomu stanu.
Posla Jossip slughe svoje,
 Pune sude da naprave,
 I pineze ke odbreje,
 Skrovno u vrichie dajm stave.
A onise meu sobom
 Priçajuchi xalovaju,
 I proscasnom svojom zlobom
 Korechise, govoraju.
Dostojnismo zla svakoga
 Joscter vechie, negh imamo,
 Jer prodasmo brata svoga,
 Nit uzroka na gnem znamo.

I ovo nas sad smeta
   Xalost, koju od nas pria,
   Pravednaje ova osveta,
   Kojunamje Bogh spravia.
Jer vidjahmo onda svega
   U gorgosti, gdinas moli,
   I nehtismo pustit gnega
   Za sve suzze koje proli
A brat Ruben velle vechie
   Nagne ricni navagliva
   I suproch gnim glavom krechic,
   Terim ove rici odkriva.
Nerekohli onda vami
   Das'u dite vech netiçe?
   A sadaste krivi sami,
   Karv gnegova na nas vice.
Na pametse Jossip mechie,
   I sliscaje gnih prikore;
   Oni misle, da on nechie
   Razumiti, scto govore.
Kad razumi te beside,
   Tadse zgrodsi vas u sebi,
   I ù kuchiu od gnih ide,
   Neka plaçuch vidjen nebi.
Nikoliko, pokle plaka,
   K'gnim izhodi, i govori,
   Zapovidje moja taka
   Sctosam reka, dase stvori.
Simunajm tad odluci,
   I vezaga, da svi vide,
   U tamniczu paka s' kgliuci
   Zatvoriga meu zide,

A ostali k' svojoj kuchi
Sa zlom miscliu odtidosce,
I. xalostno tugujuchi,
Xitto doma ponesosce.
Priblixase jurve k' nochi,
Tu sidosce, da pocinu,
Neka mogu scto pomochi
Sami sebe, i xivinu.
Jednu vrichiu odriscisce,
Poslenikom dati pichie,
Tot pineze, ke zbroisce,
Najdoscejh na varh vrichie.
Prismechreni radi toga,
Meu sobom razbiraju,
Kesn ovo stvari od **Boga**,
Kojenamse obitaju.
Kadsu jurve dosceli bili
U stanisćte svoe rodjeno,
S' poslenikom raspartili
Hranu i xitto prineseno.
Tot Jakovu oteczu svomu,
Sve potanko izrekosce
U Kraglievstvu Egiptskomu
Ke nevoglie podnesosce.
Poglavicza nas potvori,
Za uhode, i tamgniake,
U tamniczu svih zatvori
Izvrachiajuch na nas svake,
Ciudnamuse stvar cignasce,
Virovati dasmo brachia,
I sve gore, scto mogasce,
Suproch nami tad izvrachia.

Rekosmomu, josc jednoga
Brata doma da imamo,
Najmladjega, i da toga
Uz Otczaga ostavgliamo.
Pak Simuna od nas uze,
U tamniczu ter zatvori,
Vezavscimu ruke u uzze,
I ovako nam govori.
Docle brata najmlagjega
Ne svedete prid mê licze,
Nikadarvam brata ovega
Ne ispustim iz tamnicze.
Tuxan Jakov to sliscechi,
Xalostanse vas skonçaje,
Uzdiscuchi, i czvilechi,
Kaxe tuxne svoje vaje:
Govorasce; nighdar nechie
Moj Beniamin tamo iti,
Jer xalosti i odvechie
Nastojeme skoreniti.
Jer Jossipa pridragoga
Nemilostne zviri izisce,
A Simuna nesrichnoga
U Egiptu ostavisce.
A da ovi igie sada,
Ter nevogliu da kû prime,
Xalostanchju ja od jada
Dovarsciti moje vrime.
Recçe Ruben Otczu svomu
Ötçe draghi, ne strascise,
Niti misli o zlu komu,
Nego name naslonise.

Nek Benjamin s' nama grede,
U mojuga pomgnu stavi;
Datise opet zdrav privede,
Tochie meni bit na glavi,
Akomuse ka nesrichia
Protiv tvojoj zgodi vogli,
Eto moja dva sincichia,
Uhitih, i zakogli.
Nehti Jakov nikakore,
Sctoga prose, da dopusti,
Ni od tughe vechie more
Jedne rici da izusti.

PIVANJE ÇETVARTO.

Na tim vrime jurve prige,
Xitto onda, ko prinisce,
Svese skoncia, i izide
A glad vechi sve restisce.
Zato staracz opet sine
Svoje putka, dase sprave
U Egipske poch kraine,
Xitta stanu da dobave.
Reçç̧e Juda nighdar vechie
Nechie Egipat nas viditi
Brat Benjamin ako nechie
S' nami skupa tamo iti.
Çovikbonam oni kaza,
Ako brata ne svedete,
Nikakose moga obraza
Upaziti vech nechiete.

I joscnamse zakle tada,
Ako toga ne izvarscite,
Ni Simuna brata ikada,
Okom vascim nevidite.
Zato otçe sctonam prudi,
Da brez gnega tamo igemo,
Kad scto sarcze nasce xudi
Izvarsciti nemoremo.
Niticljenam dati hrane,
Ni Simuna sloboditi,
Ako nazlo josc pristane,
Bogh zna i od nas sctoche biti.
Jadan staracz tad uzdisce,
I govori, koja srichia,
Kal' potriba vami bisce,
Kazat gnemu za ditichia.
Rekoscemu, draghi Otçe,
Rad toga nas nemoj karat,
Jer on pri nas pitat poçe,
I vagljamu odgovarat.
Upitanas josc i zate,
Imateli otcza xiva,
Alli koga jeda imate,
Tko ù stanu vam pribiva:
Mi o zlobi ne mislechi,
Stvari odasmo istinite,
Scto mi znamo, dach on rechi,
Brata k' meni privedite.
Opet Juda uhitise
Otcza molli, i govori
Deh moj otçe, jur prighnise,
Vidisc, danas glad umori.

Brat Benjamin neka s' nami
U Egipat ide sada,
Moimchieti on rukami
Zdrav doveden bit nazada.
Od menega ischi vechie,
Jachiut razlogh 'zagn davati,
Znambo, da zla biti nechie,
A dobruse jest nadati.
Neka snami ditich hodi,
Bitchie malli nasci trudi,
Akomuse ko zlo zgodi,
Grih na mojoj dusci budi.
Da ne darxisc ti nas dosle,
Jurbismose odpravili,
Opravili nasçe posle,
I do sada doma bili.
Napokomse Jakov prighnu,
I plakasce, govorechi,
Velikatme xalost stighnu,
Kû nemogu sad utechi.
Jur akochie triba biti,
Sinezi moj sctomi dite,
Moj Benjamin dachie iti,
U ime Boxje odtidite.
Odvedite sobom gnega,
Bogh vam buddi u pomochi,
Potextese varhu svega,
Opet barzo doma dochi.
Sobom dare ponesite,
Lipa ploda zemglie nasçe,
Tom çoviku poklonite,
Jeda uslisca molbe vasce.

Duplu plachiu sobom noste,
I pineze sve parvagne,
Ke u vrichiam vi najdoste,
Da ko nije pomagnkagne.
Jachiu za vas bit molechi,
Pri viçgnemu Bogu momu,
Davam dade milost stechi,
Prid Vladavczu Egipskomu,
Da Simuna oslobodi,
I vam dase miran skaxe,
Da zla na vas ne izvodi,
Negh damuse ghniv utaxe.
Evo brez vas ja ostajem,
Ki dvanaest imah sinov.
Bogu na svem falu uzdajem
Sluxbeniksam Gospodinov.
Otacz tako gnih odpravi,
A onise uputisce,
Deset bratje a gljubavi
Nikoliko dan hodisce.
Kada doscli jur biahu,
Jossipovi gdisu dvori,
Na pridvrata poçivahu,
Dugh jereîh put umori.
Iz kuchieîh Jossip vidi,
I mlagjega pozna brata;
Tada sluzi zapovidi,
Poj otvori gnimi vrata;
I uvedi gnih u nutra,
Ter izbine spravgljai dosti,
Jerchie ruçat svega jutra
Polak mene ovi gosti.

Ulizosce pristrasceni,
Meu sobom ter govore:
Sctosmo ovde uvedeni,
Ovo nami bit nemore:
Rad parvagne one plachie,
Ku ù vrichiam mi najdosmo,
Svaka na nas izvartachie,
Jadnitili ovdi dojdosmo.
Nas, i nasce poslenike,
Za suxhnechie obratiti,
I odovle mi ù vike
Nechiemose izbaviti.
Bisce çovik tad ù kuchi,
Koji kuchiom upravgliasce,
Ki Jossipu dragh buduchi,
Sva u rukam uzdarxasce.
Odtidosce ovi k' gnemu,
Govorechmu brate mili,
U zlu nascem sadagnemu,
Tve pomochi nam udili.
Mi kad ovdi doscli bîsmo,
Za potribu kupit xita,
I svu plachiu, namisrismo
Sctose od nas tad zapita.
Kad idosmo k' nascem domu,
Tot pinezi nam ù vrichi,
Nit moremo znat po komu,
Ni po kojoj to bi srichi.
Donismojh evo sada,
Da pod puno svese vrati,
Dase na nas iz nenada
Koja zloba ne izvrati.

Priategli mir imajte,
Oni çovik gnim govori,
Nitse time vi starajte
Nitse na vas zlo potvori.
Jere Bogh vasc vellik kije,
Vam dopusti te milosti
Dasc ù vrichiah vasci skrije
Blago vasce pravednosti.
Pokle scgimi progovori,
Pak odajde çovik oni,
Od tamnicze vrata otvori,
I Simuna gnim pokloni.
I vodejm ulit çini,
Da umiju noghe svoje,
Pak gnihòvoj svoj xivini
Zob podati çinioje.
Oni skuppa izçekahu,
Utisceni jurse vide,
Svoje dare pripravgliahu,
Dokle Jossip k' gnimi pride.
Biscebojm to reççeno,
Da mimogne proch imasce,
Jere misto odluçeno
Za ijzbinu ond' biasce.
Jur buduchi dosclo vrime,
Pride Jossip k' gnim ù kuchi,
Svi padosçe tad prid gnime,
Ni joscterga poznajuchi.
Prid gnim kleçech snixni tako,
Dare iz doma ke prinisce,
Prikloniti svakojako,
Prid noghemu poloxisce

On se kaxe pun miloschie
I pitajh najpri tada,
Xivelivam Otack joschie,
Kakostemi rekli onada.
Rekoscemu, Gospodine,
Josc nasc Otacz, a tvoj sluga,
Xive lipo do istine,
Prem xivota jurve duga.
Jossip opet iza toga
Na okolo pogledasce,
I upazi brata svoga,
Benjamin kojse zvasce.
I postumi blizu gnega,
Govorechi, ovolie
Vasc brat mali, od kojega
Govoriste meni od prie.
Podgladilga tad buduchi,
Govorimu Jossip blaghi
Bogh gospodin svemoguchi
Milovate, sinko draghi.
Gljubezanga tad priuze,
Zgrozivscise vas ù sebi,
Iz oçiu mille suze
Da ne uzdarxi, poteklebi.
Zato hitech, uklonise
U pritvorak svoj odtide,
Tute plaka, pak umise
Plaçne oççi da nevide.
Po tom vanka izascaje,
Tere slugam zapovida,
Dase brascno na sto daje,
Jerje vrime od obida.

Svej Jossip çini sisti,
Skupa stolom za jednime,
U poredu tot namisti
Sve starije nad mladjme.
Od ke majke kî biahu
Zajednojh çini sisti,
A onise tom çudjahu,
Koga od gni tako uzsvîsti-
A prid brata najmlagjega,
Koi pravi bratmu bisce,
Peterostruk dio svega
Brascna vechie postavisce.
Vech i Jossip scgnimi side,
Dalli stolom za drughime
Meu sobom svi beside,
I provede dobro vrime.
Buduch dosta blagovali,
Dobro vino joscter pisce,
Priko podne danse obali,
Dase piuchi opoisce.
Priblixase blizu nochi,
Jossip slugu svoga hita
Govorechmu, da ima pochi,
Nasutijm vrichie xita.
I pinese kemu dadu,
Da ù vrichiu opet stavi,
Dalli skrovno, da ne znadu,
Ni da toga komu pravi.
A ù vrichiu najmlagjega
Jednu çascu da sakrije,
I to skrovno sve od gnega,
Da nitkomuij snano nije.

Sctoje Jossip tvardo gnemu
Zapovidju naredio,
Toje virni sluga u svemu,
I pod puno izvarscio,
Nikoliko vechie bihu
Od onoga mista odascli,
Napridkujuch ter gredihu,
Dabi prie doma nascli,
Posla Jossip tad za gnimi
Sluga svoga, govorechi,
Poj za gljudmi barzo onimi,
I ovochiesc gnimi rechi.
Za ku stvarsu meni ukrali
Moju çascu stola moga,
I da sebe jesu uvelli
U veliku napast s' toga.
Pristrasceni kada budu,
Çini k' meni dase vrate,
Da za svoj grih primu osudu,
I pokore obilate.
Kako Jossip ovo reçe
Sluga oni barzo ide,
Stignuvscijh, k' gnim doteçe,
Govorechjm te beside,
Zascto taku vi krivinu.
Neharniczi uçiniste,
Tere momu Gospodinu
Zlo za dobro odvratiste.
Jere znate gljubav, koju
Vam ukaza ovih dana,
I cinivas u pokoju
Stat po sridi svoga stana.

A vi gnemu ukradoste
  Çascu, s' kojom on napije
  I s' kom svoje draghe goste
  Dobrim vinom nadarije.
Zaçugieni çichia toga,
  Rekoscemu puni smechie,
  Dilla toga prokletoga
  Nigdar ù nas najtse nechie,
Jer i plachiù, ku za xito
  Nigda bismo odbroili,
  Pak u vrichie zgar skrovito
  Bilisunam postavili.
Evotje sad donismo,
  Sctoje tuge, dase vrati,
  Jer nauçni tomu nismo,
  Scto nije nasce uzdarxati.
Kako dakle more biti,
  Da takovu lupestinu
  Hotilismo uciniti,
  Stvartje muçna ù istinu.
A sad cini, dase obajde
  Svak na tvoim prid ocima.
  U kogase çasca najde,
  Dase umorit smartju ima.
A ostali svi koliczi
  Sluxbeniczi da budemo
  Egipskomu poglaviczi
  Docim svita priminemo.
Tadjm oni odgovori,
  Sctoste rekli tako budi,
  Ki god od vas tò zlo tvori,
  Sluxitichie vik ù trudi.

A pravedni ki budete.
Pravichiete i ostati,
I kad doma poch htidete,
Nitkor nechie vas smetati.
Reksci ovo, pak skinusce,
S' poslenikov svoje sude,
I sve, isctuh, privargosce,
Da nascasta çasca bude.
Od stariih jur biahu
S' pomgnom vrichie sve obascli,
Dalli çascu, ku izkahu,
U gnîh vrichia nisu nascli.
Kad napokon htisce obachi
Najmladjega vrichie brata,
Ne czignahu ni tu nachi,
Ukradeni sud od zlata.
Eto çasca, svi vidisce,
Gdije ù xitu zakopana,
Kù, kad vanka izvadisce,
Bi prid svimi ukazana.
Pristrasceni priko reda,
Razadrisce svoje odichie
Od strahaih svaki preda,
Svi xalostni, s' te nesrichie,
Branitese vech ni kamo,
Opet xito pripartisce,
Terse k' gradu svi onamo.
Velle tuxni povratisce.
Juda prid svim ostalime
Prid Jossipa parvi pride,
Brachia ostala pak za gnîme,
Tugujuchi, gnega slide.

*

Prid gnim svaki na tlę pada,
Ponixeni dolli kleçe,
Upitaiih Josip tada,
I ovako gnimi reçe.
Za ku stvarste meni ukrali
Cascu, stolu vi na mome,
Ålli darxim, niste znali,
Da napiat umim gnome.
Odgovori gnemu Juda,
Gospodine milostivi,
Branitise vech ni kuda
Jer vidimo, dasmo krivi.
Osudaje ovo nasca,
Dasmot u vik slubenicki,
I prikomse najde çasca,
I ostali svi koliczi.
Na to Jossip reçe Judi,
Nechiu tako ja çiniti,
Negh kriv kaje, dase osudi,
A pravichie pravi biti.
Opet Juda poçe gnemu
Govoriti Gospodine,
Pravedansi ti ù svemu,
I izvarstan nad sve ine.
Ti znasc najpri, kada bismo
Doscli ovdi kupit xita,
Pokletise poklonismo;
Ovako nas ti upita.
Imateli na ovemu
Svitu Otcza joscter xiva,
Alli brata, u vascemu
Stanu, koj josc pribiva.

Rekosmoti da imamo
  Otcza starcza josc nascega,
  I ù kuchi ostavghiamo
  Uzgnegh brata najmlagjega.
Ti nam onda zapovidi,
  Toga brata da svedemo,
  Daga tvoja milost vidi,
  Sctogod moghli pri budemo.
Kad dojdosmo k' Otczu momu,
  U Kanaam misto nasce,
  Sve po tanko pravismomu,
  Milost tvoja scto htiasce.
Nemogosmo nikakore,
  Otcza na tò da prighnemo,
  U çestite tvoje dvore
  Da ditichia dovędemo.
Ja napokon sa sve mochi
  Paçeh molit Otcza moga,
  Da ditichia pusti pochi,
  Dachiu ja bit varhu toga.
I rekohmu, ako koju
  Ditich sctetu samnom prime,
  Grih na duscu budi moju,
  Od te stvari svako vrime.
Na ovese riçi umoli,
  I ditichia meni prida,
  Mnoghe suzze za gnim proli,
  Jermu tuga sarcze odkida.
Tersam po ti naçin gnega
  Oko Otcza isprosio,
  I grihase vikovgnega
  Pod tegochiu podloxio.

Sad prid noghe kleçech tvoje,
  Molim slavnu tvù dobrotu,
  Ako igdar dobro koje
  Uçiniosi ù xivotu.
Da grih brata malahnoga,
  Pri komseje nascla çasca ;
  Varhu tjla varxesc moga,
  Da moj xivót zagn podnasça.
Na vechieme trude stavi,
  Negbi gnega postavio,
  Samo gnega k' Otczu odpravi,
  Dabiga Otacz josc vidio.
Jer brez gnega od ovuda
  K' Otczu nighdar nechiù odtiti,
  Da ne vidim starcze huda
  Od xalosti gdichie umiriti.
Kada Jossip slisca ova,
  Vech nemore dase ustavi,
  Iznutregna svà gnegova
  Smutiscese od gljubavi.
I odluçi vech dachiese
  Oççitovat svojoj brachi,
  Ter svi, koi tut skupiscese,
  Od sebeîh çini odachi.
Samo ostasce brachia scgnime,
  Jossip vrata sam zatvori,
  Velle glasom pak plaçnime
  Zavapivsci, gnim govori.
Bratjo, xeglio sarcza moga,
  Ni josclime ne poznaste?
  Ja sam Jossip vas brat, koga
  U Egipat vi prodaste.

Evo vidite, ù koj slavi
Kako vrime ja provodin,
Faraunme Kragl postavi
Dasam varh svih ja Gospodin.
Smetoscese bratja od straha,
Stojech prid gnim svi trepechi,
U parsiim nesta duha,
Nit mogosce riçi izrechi.
Czinech dachie ù naglosti
Suproch gnimse osvetiti,
I dachieîh brez milosti
Smartju texkom umoriti.
A Jossipiih obveseli,
Govorechjm, zasctostese,
Bratjo moja, tako smeli,
Ter od mene strascitese?
Sve po Boxjoj tò bi vogli,
Daste mene ovd' prodali'
Nekabiste ù nevogli,
Sad po meni hranu imali.
Sada dakle k' vascem domu
Spravgliajtese barxe iti,
I reczite Otczu momu,
Dasam joscter xiv na sviti.
I recztemu, koje oblasti,
I mogujstvo ovde imam,
Kaku slavu, i kê çasti,
I posctenje ovde primam.
I recztemu, dasam reka,
Da ovamo ima dochi,
Dasam blago mnogo steka,
Odkomuchie xivit mochi.

Vi zajedno scgnim dojdite,
Vasca dicza, vasce xene,
Stan, i blago sve dighnite,
Ter hodite polak mene.
Ovdichiete dobro stati,
Sitti ù svakoj obilnosti,
Cinitchîuvam zemglie dati,
Basctin lipi, svega dosti.
Reksci ovo, tad proplaka,
I zagarli najmladjega
Brata svoga, zatim paka,
Czelovavsci, pusti gnega.
Svim ostalim pak po redu
Poda czelov od gljubavi,
Doma k' Otczu neka gredu,
Gljubeznivo svih odpravi.
Tad Kragl çuvsci dasu bili
Doscli bratja Jossipova
Kragl svom svojom obitili
Veselise, i radova
I Jossipu zapovidi,
Svoju bratiu da ustavi,
I sctomuse boglie vidi,
Stvari svake da pripravi.
I da poscglie Otczu svega,
Kragliev pozdrav damu udilli,
I da dighne k' sebi gnega
Sa svom svojom obitili.
Xene diczu, i imagne
Neka s' Otczem vode ovamo,
Ovdichiemojm datti stagne,
Gdi najboglje misto znamo.

I cinijm dat kocije,
  Kê chie diczu moch nositi,
  Da materam muçno nije
  Po putijh privoditi.
Dvi hagline pak svakomu
  Poda svile toga mista,
  Pet hagl bratu małahnomu
  I srebarnih pinez trista.
Pinez joscter, i hodichie
  Jossip posla Otczu dari:
  Xitta, i drughe svake pichie,
  I ostalih mnoghih stvari.
Joscjm Jossip uttiscechi,
  Dabi putem mirni bili,
  Dase nebi scto glassechi,
  Meu sobom posvadili.
I takose odilisce,
  Nosech sobom blaga mnoga,
  Sctojm Jossip dao bisce;
  Ter pojdosce ù ime Boga,
Kad pridosce k' svojoj kuchi,
  Skupno k' Otczu pristupisce,
  I scgnimese radujochi,
  Dobre glase navistisce,
Evosmoti, rekoscemu,
  Otçe, zdravi doscli k' stanu,
  Nosech glase dobre ù svemu,
  Dobro litto jur nam svanu,
Rici nisu jur laxive,
  Sctochiemoti rechi sada,
  Sin tvoj Jossip joster xive,
  I Egiptom svime vlada.

Staracz Jakov cuscvi ova,
Kad oda sna probudise,
Dalli josc tò nevirova,
Prem da sctogod utiscise.
Da kad vidi on kamilie,
I pineze, i hagline
I pseniczu, i kocie,
I tolike stvari ine;
Tada poznà, i virova,
Da istina prava bisce,
Duhse gnegov uzradova;
I sva uda oxivisce.
Pri negh umrem, recce, pochiù
Vidit sina pridragoga,
I s' Boxiomchiu pak pomochiù,
Poch vesco s' svita ovoga.
Za tim kada dojde vrime,
U Egipat dase dixe,
Staracz Jakov, i svi scgnime,
Od gnegove kisu hixe.
Xene, diczu, i svù inu
Pratex, i sve scto mogasce,
Napartisce na xivinu,
Ter k' Egiptu odtidosce.
Prazne tako ostavisce
U Kanaanu svoje stane,
Veselechse odpravisce
U Egipske one strane.
Na mejasce kad dojdosce,
U Egipat da ulizu,
Glas Jossipu odnesosce,
Damu Otacz bisce blizu.

Jossip hitro najbarxese
Susrititi Otcza uputi,
Koj kada sastascese,
Plaç veseli tot bi çuti.
Jer plaçuchi staracz tada,
Sina svoga obuhiti,
Govorechmu, sinko sada
Pripravansam jur umriti.
Jer tvoj obraz, sinko, vidih,
Sctose nigdar nenadiah,
I rad tebe sinko osidih,
I xalosti mnoghe priah.
Tako i Jossip, velle millo
Garlech Otcza, czclivasce,
A niz obraz suza vrillo,
Od radosti propuschiasce.
Paka odtle odtidosce,
I veselo svi gredihu,
U Egipat ulizosce,
Gdi Kraglievi dvori bihu.
Prid Kraglievo pak pristoglie
Uljzlaje druxba ova,
Kragljh pria s' dobre voglie,
I lipoih pomilova.
Staracz Jakov nikoliko
Totse s' Kragliem razgovori,
Govorenje bi razliko,
Kò prid Kragljem on otvori.
Pofaliga Kragl zaisto,
Pak Jossipu poda rede,
U Gesensko dobro misto
Otcza, i brachiu da povede.

Da tustinu zemglie one
 Uxivati ù vik mogu,
 Neka svoje josc zakone
 Mogu obsluxit po razlogu.
Totse Kraglju poklonisce,
 U Gessenko paka poglie
 Svise skupa uputisce,
 Tobo misto jest najboglie.
Tute Jakov sa svom svojom
 Obitili nastanise,
 Tutte s' mirom, i s' pokojom
 Svega dobra nasitise.
Svii sinovi Jakovovi,
 Kisa od gnih porodisce,
 I unuczi svi gnogovi,
 Sedamdeset ù sve bisce.
Vas broj ovi bisce segnime,
 Doscah iz zemglie od Kanana,
 U Egipat ù tò vrime
 Iz staroga svoga ztana.
Paka ovi sedamdeset
 Mnoghi na svit puk podasce,
 Ceteri stotine, i trideset
 U Egiptu godiset stasce.
Jeriih paka Svemoguchi
 Iz Egipta Bogh slobodi,
 I Manomih pitajuchi,
 Po pustigni çudno dovodi.
Ovoje oni puk kojse
 Izraelski puk naziva,
 Od kogano nahodise,
 Da obechianu zemgliu uxiva.

Scest scto tisuch gludih roda
Jakovglieva tadse najde,
Moises slavni kad Vojvoda
Iz Egjpta scgnimi izajde.

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
A 000 051 534 6